

REBECCA YARROS

«La novella de fantasia més addictiva
que he llegit en l'última dècada»,
TRACY WOLFF, AUTORA DE LA SÈRIE CRAVE

Columna

EMPIRI 1

REBECCA YARROS

Traducció de Sabina Galí i Eugènia Bertran

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *FOURTH WING*

PRIMERA EDICIÓ: DESEMBRE DEL 2023

© REBECCA YARROS, 2023

DRETS DE TRADUCCIÓ GESTIONATS PER ALLIANCE RIGHTS AGENCY
I SANDRA BRUNA AGÈNCIA LITERÀRIA. TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: SABINA GALÍ I EUGÈNIA BERTRAN, 2023

IL·LUSTRACIONS DE L'INTERIOR: ISTOCK / MAPA DE L'INTERIOR DEL
COL·LEGI DE GUERRA BASGIATH: AMY ACOSTA

I ELIZABETH TURNER STOKES / MAPA DEL CONTINENT: MELANIE KORTE

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3138-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.903-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Un drac sense el seu genet és una tragèdia.

Un genet sense el seu drac està mort.

ARTICLE U, SECCIÓ U
DEL CODI DE GENETS DE DRAC

El Dia del Reclutament sempre és el més mortífer. Potser per això l'alba és especialment bonica, perquè sé que, per a mi, podria ser l'última.

Ajusto les corretges de la feixuga motxilla de lona i pujo com puc per l'ampla escala de la fortalesa de pedra que anomeno casa. El pit se m'agita per l'esforç i, quan arribo al passadís de pedra que porta al despatx de la generala Sorrengail, els pulmons em cremen. Això és el que he guanyat amb sis mesos d'entrenament físic intens: la capacitat de pujar amb prou feines sis pisos amb una motxilla de catorze quilos.

Estic fotuda.

Els milers de nois i noies de vint anys que s'esperen a fora de la porta per entrar a servir a l'ala que han triat són els més forts i intel·ligents de Navarre. N'hi ha centenars que s'han preparat des del naixement per al Quadrant de Genets, per tenir l'oportunitat de formar part de l'elit. Jo he tingut exactament sis mesos.

Els guàrdies inexpressius que flanquegen l'ample passadís al final de l'escala m'esquiven la mirada en veure'm passar, però això no és res nou. A més a més, que m'ignorin és el millor escenari possible per a mi.

L'Acadèmia de Guerra Basgiath no és famosa per ser amable amb..., de fet, amb ningú, ni tan sols amb els que tenim mares que manen.

Tots els oficials navarrians, siguin quins siguin els estudis que triïn —de curanderos, escribes, infants o genets—, durant tres anys són modelats dins d'aquests murs cruels, on aprenen a fer servir les armes fins a la perfecció per protegir les nostres fronteres descomunals dels violents intents d'invasió del regne de Pomromiel i els seus genets de griu. Els febles aquí no sobreviuen, i encara menys al Quadrant de Genets. Els dracs se n'encarreguen.

—L'estàs enviant a la mort! —Una veu coneguda ressona des de l'altra banda de la gruixuda porta de fusta de la generala, i jo ofego un crit. Només hi ha una dona al continent prou ximple per aixecar la veu a la generala, però se suposava que era a la frontera amb l'Ala Est. «La Mira».

Des del despatx se sent una resposta ofegada i acosto la mà al pany de la porta.

—No té cap oportunitat —crida la Mira mentre empenyo la porta feixuga, i la motxilla, en moure's cap endavant, gairebé em tira per terra. «Merda».

La generala deixa anar un insult entre dents des del seu escriptori i jo m'agafo al respatller del sofà entapissat de color carmí per recuperar l'equilibri.

—Ostres, mama, ni tan sols pot aguantar la motxilla —deixa anar la Mira mentre ve corrents cap a mi.

—Estic bé! —La vergonya m'encén les galtes i m'obliga a mantenir-me dreta. Fa cinc minuts que ha tornat i ja m'ha de venir a salvar. «Perquè necessites que et salvin, ximpleta».

No ho vull fer. No vull tenir res a veure amb aquesta merda del Quadrant de Genets. No és que tingui impulsos suïcides. Hauria estat millor suspendre l'examen d'admissió a Basgiath per anar-me'n de dret a l'exèrcit amb la majoria dels reclutes. Però sí que puc portar la motxilla, i sí que podré amb mi mateixa.

—Ai, Violet. —Uns ulls marrons plens de preocupació em miren mentre unes mans fortes m'agafen per les espatlles.

—Hola, Mira. —Un petit somriure m'aflora a les comisures dels llavis. Potser ha vingut a acomiadar-se, però m'alegra veure la meva germana per primera vegada des de fa tants anys.

Els ulls se li suavitzen i doblega els dits sobre les meves espatlles, com si volgués embolcallar-me en una abraçada, però només fa una passa enrere i es tomba per posar-se al meu costat, de manera que queda de cara a la nostra mare.

—No ho pots fer, això.

—Ja està fet. —La mare arronsa les espatlles i els plecs del seu uniforme negre i entallat puguen i baixen amb el moviment.

Deixo anar un riure burleta. Adeu a l'esperança d'un indult. Tot i que no hi havia raó perquè esperés o ni tan sols somiés amb una mica de misericòrdia per part d'una dona que és famosa per no tenir-ne gens.

—Doncs desfés-ho —li exigeix la Mira, furiosa—. S'ha passat tota la vida preparant-se per ser escriba. No ha estat educada per ser geneta.

—Sens dubte, ella no és tu, oi, tinenta Sorrengail? —La mare posa les mans damunt la superfície immaculada del seu escriptori i s'inclina lleugerament cap endavant mentre s'aixeca, ens mira des de dalt amb aquests ulls entretancats i observadors que s'assemblen tant als dels dracs tallats a les enormes potes dels mobles. No necessito el poder prohibit de llegir la ment per saber què és exactament el que veu.

Als vint-i-sis anys, la Mira és una versió jove de la nostra

mare. És alta, amb músculs forts i poderosos, tonificats pels anys d'entrenament amb armes i centenars d'hores a cavall del seu drac. La pell pràcticament li brilla de tan saludable, i porta els cabells d'un ros tirant a castany curts i llestos per al combat, igual que els de la mare. Però més enllà de l'aparença, té la mateixa arrogància, la mateixa convicció que el seu lloc és al cel. És una geneta de cap a peus.

És tot el que jo no soc, i la manera com la mare fa que no amb el cap, decebuda, indica que ella també ho creu. Jo soc massa baixeta. Massa fràgil. Les corbes que tinc haurien de ser músculs, i el meu cos traïdor em fa vergonyosament vulnerable.

La mare se'ns acosta i les seves botes negres ben enllustrades brillen sota les llums màgiques que ballen als canelobres. M'agafa la punta de la llarga trena i deixa escapar un riure burleta en veure la secció que em comença a les espatlles, on els flocs del color del cafè van perdent la calidesa del to i a poc a poc es converteixen en un platejat metàl·lic que arriba fins a les puntes.

—Pell clara, ulls clars, cabells clars —diu, després de deixar-me anar la trena. La seva mirada m'espren fins a l'última gota de seguretats que em quedava a la medul·la—. És com si aquesta febre t'hagués robat el color juntament amb la força. —Per un instant, hi ha pena als seus ulls i les cel·les se li arruïen—. Li vaig dir que no et tingués al coi de biblioteca.

No és la primera vegada que la sento maleir la malaltia que gairebé la va matar mentre estava embarassada de mi o la biblioteca que el papa va convertir en la meva segona llar quan ella es va instal·lar a Basgiath com a instructora i ell com a escriba.

—L'estimo, la biblioteca —li responc. Ha passat més d'un any des que el cor del meu pare a la fi li va fallar; els Arxius continuen sent l'únic lloc que sento com una casa en aquesta enorme fortalesa, l'únic lloc on encara percebo la presència del meu pare.

—Parles com la filla d'un escriba —diu la mare en veu baixa,

i de sobte puc veure la dona que era quan el papa vivia. Més tendra. Més amable... almenys amb la família.

—Soc la filla d'un escriba. —L'esquena m'està matant, o sigui que em despenjo la motxilla de les espatlles, la deixo a terra i agafo la primera glopada profunda d'aire des que he sortit de la meva habitació.

La mare parpelleja i la dona amable desapareix, per deixar només la generala.

—Ets la filla d'una geneta, tens vint anys, i avui és el Dia del Reclutament. Deixaré que acabis la tutoria, però, com et vaig dir la primavera passada, no permetré que una filla meva entri al Quadrant d'Escribes, Violet.

—Perquè els escribes són molt inferiors als genets? —pregunto, tot i que sé perfectament que els genets són al capdamunt de la jerarquia social i militar. Hi ajuda molt que els seus dracs, als quals estan units, socarrimin gent per diversió.

—Sí! —El seu capteniment habitual vacil·la—. I si t'atreveixes a travessar el túnel cap al Quadrant d'Escribes avui, te'n faré fora arrossegant-te, estirant-te per aquesta trena ridícula, i jo mateixa et posaré al parapet.

L'estómac se'm regira.

—El papa no ho voldria, això! —exclama la Mira, i el rubor li va pujant pel coll.

—Estimava el teu pare, però ara és mort —diu la mare, com qui dona la informació del temps—. Dubto que a aquestes altures vulgui res.

Agajo aire, però mantinc la boca tancada. Discutir no em portarà enlloc. La meva mare no ha escoltat mai res del que jo tinc a dir, i avui no serà diferent.

—Enviar la Violet al Quadrant de Genets equival a dictar la seva sentència de mort. —Suposo que la Mira no deixarà de discutir. La Mira no deixa mai de discutir amb la mare, i el que re-

sulta frustrant d'això és que la mare sempre l'ha respectat per aquest motiu. Algú ha parlat de doble moral?—. No és prou forta, mama! Aquest any ja s'ha trencat un braç, cada dues setmanes se li esquinça alguna cosa i no té l'estatura necessària per muntar cap drac prou gran per fer que es mantingui viva en una batalla.

—De veritat, Mira? —Què. Punyetes. Està. Fent. Les ungles se m'enterren als palmells per la força amb què tanco els punys. Saber que les meves possibilitats de sobreviure són mínimes és una cosa. Que la meva germana em tiri les meves deficiències en cara n'és una altra—. M'estàs dient dèbil?

—No —diu, estrenyent-me la mà—. Només... fràgil.

—No és gaire millor. —Els dracs no fan vincle amb dones fràgils. Les incineren.

—Sí, és petita. —La mama em mira de dalt a baix, observant l'amplitud de la túnica de color beix amb cinturó i els pantalons que he triat aquest matí per a la meva possible execució.

Deixo anar un esbufec burleta.

—Ara fem una llista dels meus defectes?

—No ho he dit mai, que sigui un defecte. —La mare es gira cap a la meva germana—. Mira, la Violet entoma més dolor abans d'esmorzar del que tu experimentes en tota la setmana. Si alguna de les meves filles és capaç de sobreviure al Quadrant de Genets, és ella.

Arquejo les celles. Això ha sonat moltíssim com un compliment, però amb la meva mare no en puc estar mai segura.

—Quants candidats a genet moren el Dia del Reclutament, mama? Quaranta? Cinquanta? Tantes ganes tens d'enterrar un altre fill? —La Mira està furiosa.

Faig una ganyota de pesar quan la temperatura a l'habitació baixa de cop, cortesia del clàssic poder de la meva mare per manipular tempestes i que canalitza a través del seu drac, l'Aimsir.

Sento un pes al pit en recordar el meu germà. Ningú no s'ha

atrevit a esmentar en Brennan o el seu drac en els cinc anys que han passat des que van morir lluitant a la rebel·lió de Tyrriah, al sud. La mare a mi em tolera i a la Mira la respecta, però a en Brennan l'estimava.

I el pare també. El dolor al pit li va començar just després de la mort d'en Brennan.

La mandíbula de la mare es tensa i als seus ulls s'hi llegeixen amenaces de represàlies mentre observa la Mira amb ràbia.

La meva germana s'empassa saliva, però es manté ferma en la competició de mirades.

—Mama —dic—, no ha volgut dir...

—Surt. D'aquí. Tinenta. —Les paraules de la mare són unes suaus volutes de vapor al despatx gèlid—. Abans que informi de la teva absència sense permís a la teva unitat.

La Mira s'aixeca, assenteix una vegada, es gira amb precisió militar i surt per la porta sense dir res més; agafa una petita motxilla tot passant.

És la primera vegada que la mare i jo estem soles des de fa mesos.

Els seus ulls es troben amb els meus i la temperatura s'eleva mentre inhala profundament.

—Vas quedar entre els primers llocs de velocitat i agilitat a l'examen d'ingrés. T'anirà bé. A totes les Sorrengail els va bé. —Em passa el dors dels dits per la galta, a penes m'acaricia la pell—. T'assembles tant al teu pare... —murmura, abans d'escurrar-se la gola i retrocedir unes passes.

Suposo que no hi ha premis al mèrit per disponibilitat emocional.

—No et podré tractar com a algú de la família durant els pròxims tres anys —diu, mentre s'asseu a la punta de l'escriptori—, perquè, com que soc generala comandant general de Basgiath, seré la teva oficiala de més alt rang.

—Ho sé. —És l'última de les meves preocupacions, tenint en compte que gairebé mai no em tracta com si fóssim família.

—I tampoc no rebràs cap tracte especial només perquè siguis filla meva. Si de cas, et tractaran amb més duresa perquè demostris la teva vàlua. —Enarca una cella.

—Em queda clar. —Que bé que m'hagi entrenat amb el comandant Gillstead durant els últims mesos, des que la mare va proclamar el seu decret.

Ella sospira i fingeix un somriure.

—Doncs llavors, ens veurem a la vall de la Trilla, candidata. Tot i que al vespre ja seràs cadet, suposo.

«O cadàver».

Cap de les dues no ho diu.

—Bona sort, candidata Sorrengail. —Dit això, s'acomoda darrere de l'escriptori, preparada perquè me'n vagi.

—Gràcies, generala. —Em poso la motxilla a l'esquena i surto del seu despatx. Un guàrdia tanca la porta darrere meu.

—Està com un llum —diu la Mira des del centre del passadís, just entre dos guàrdies que estan cadascun al seu lloc.

—Li xerraran això que has dit.

—Com si no ho sabés —mastega entre dents—. Anem. Només ens queda una hora abans que tots els candidats hagin de presentar-se, i en el meu vol d'arribada n'he vist milers esperant a fora de les portes. —Comença a caminar i em porta per l'escala de pedra i els passadissos cap a la meva habitació.

Vaja..., la que ha estat fins ara la meva habitació.

En els trenta minuts que han transcorregut des que n'he sortit, totes les meves coses han estat empaquetades en caixes de fusta, que ara estan apilades en un racó. El cor se m'encongeix. La meva mare ha ficat la meva vida sencera en caixes.

—Ostres, si que és eficient, això no t'ho negaré —remuga la Mira abans de tombar-se cap a mi i recórrer-me amb els ulls

amb gest analític—. Tenia l'esperança de fer-la canviar d'opinió. No estàs feta per al Quadrant de Genets.

—Ja ho has dit. —Arquejo una cella, mirant-la—. Unes quantes vegades.

—Perdó. —Fa un gest de pesar, s'asseu a terra i comença a buidar la seva motxilla.

—Què fas?

—El que en Brennan va fer per mi —diu en veu baixa, i sento com la pena em fa un nus a la gola—. Pots fer anar una espasa?

Faig que no amb el cap.

—Són massa pesants. Però soc molt ràpida amb les dagues. —Increïblement ràpida. Com un llamp. El que em falta de força, ho compenso amb la velocitat.

—És el que em pensava. Perfecte. Ara, treu-te la motxilla i també aquestes botes horribles—. Furga entre les coses que ha portat i em lliura unes botes noves i un uniforme negre—. Posat això.

—Què té de dolent la meva motxilla? —li pregunto, però de totes maneres me la trec. Ella l'obre immediatament i en treu amb despreocupació tot el que hi he ficat amb tanta cura—. Mira! Hi he estat tota la nit!

—Hi portes massa coses, i aquestes botes són una trampa mortal. Relliscaràs del parapet amb aquestes soles tan llises. Te n'he fet fer unes de geneta amb la sola de goma per si de cas, i això, estimada Violet, és el pitjor dels casos. —Els llibres comencen a volar i cauen a prop de la caixa.

—Escolta, només em puc emportar el que pugui carregar, i aquests els vull! —M'abraono sobre el llibre següent abans que la meva germana el pugui llançar i salvo per poc el meu recull preferit de faules fosques.

—Estàs disposada a morir per un llibre? —em pregunta, i hi ha severitat als seus ulls.

—El puc carregar! —Tot això està malament. Se suposava que havia de dedicar la meva vida sencera als llibres, no pas a llençar-los en un racó per alleugerir la meva càrrega.

—No. No pots. Amb prou feines peses el triple que la motxilla, el parapet té més o menys vint centímetres d'ample, és a més de seixanta metres de terra, i l'última vegada que hi he tret el cap he vist que els núvols que s'acosten eren de pluja. No et donaran treva amb la pluja només perquè el pont podria tornar-se una mica relliscós, germaneta. Cauràs i et moriràs. Ara sí que m'escoltaràs? O el teu nom figurarà entre els dels altres candidats morts quan passin llista demà? —Ja no hi ha ni rastre de la meva germana gran en la geneta que tinc al davant. Aquesta dona és calculadora, artera i una miqueta cruel. Aquesta és la dona que va sobreviure als tres anys amb una sola cicatriu, la que el seu propi drac li va fer durant la Trilla—. Perquè això és l'única cosa que seràs. Una altra tomba. Un altre nom gravat amb foc a la pedra. Desfés-te dels llibres.

—Aquest me'l va donar el papa —murmuro, amb el llibre enganxat al pit. Potser és infantil, només un recull de contes que ens adverteixen sobre l'atractiu de la màgia i que fins i tot demostren els dracs, però és l'única cosa que em queda.

Ella sospira.

—És aquell vell llibre del folklore sobre feristeles en la foscor i la seva víbria? Que no l'has llegit mil vegades?

—Probablement més —reconec—. I són venins, no feristeles.

—El papa i les seves alegories —diu—. Però no intentis canalitzar un poder sense estar unida a un drac i no trobaràs monstres d'ulls vermells sota el llit, esperant per segrestar-te en els seus dracs de dues potes perquè t'uneixis al seu exèrcit obscur. —Treu de la meva motxilla l'últim llibre que jo havia empaquetat i me'l lliura—. Desfés-te dels llibres. El papa no et pot

salvar. Ho va intentar. Jo també ho he intentat. Decideix-te, Violet. Moriràs com a escriba o viuràs com a geneta?

Acalo la vista cap als llibres que tinc als braços i prenc la meva decisió.

—Ets un malson. —Deixo les rondalles en un racó, però em quedo l'altre volum a les mans i em giro per mirar la meva germana.

—Soc un malson que et mantindrà amb vida. Aquest per què és? —em pregunta en un to desafiant.

—Per matar gent. —L'hi lliuro.

Un somriure se li eixampla a la cara a poc a poc.

—Bé. Aquest sí que te'l pots quedar. Ara, ves a canviar-te mentre jo m'encarrego d'aquest desastre. —La campana sona des de dalt. Ens queden quaranta-cinc minuts.

Em vesteixo d'una revolada, però ho noto tot com si fos d'algú altre, encara que òbviament em va a la mida. La meva túnica ha quedat substituïda per una camisa negra entallada que em cobreix les espatlles, i els meus pantalons frescos han deixat pas a uns de couro que em ressegueixen totes les corbes. Després, la meva germana em posa una cotilla tipus armilla que va sobre la camisa i me la lliga amb les cintes.

—Evita les rascades —m'adverteix.

—Com la que es posen els genets per a la batalla. —Haig d'admetre que la roba té un aspecte bastant rude i genial, encara que em senti com una impostora. «Redeu, això està passant de debò».

—Exacte, perquè és el que t'espera. La batalla.

La combinació de couro i tela que no reconec em cobreix des del pit fins més avall de la cintura, m'embolcalla els pits, travessa cap amunt i em puja per les espatlles. Toco les fundes que estan cosides discretament en diagonal per les costelles.

—Són per a les dagues.

—Només en tinc quatre. —Les agafo de la pila que hi ha a terra.

—Te'n guanyaràs més.

Deso les dagues a les beines, i és com si les costelles se m'estiguessin convertint en armes. El disseny és enginyós. Entre les costelles i les beines de les cuixes, és fàcil agafar els gativets.

Amb prou feines em reconec al mirall. Em veig com una geneta. Si bé encara em sento com una escriba.

Al cap d'uns minuts, la meitat del que he empaquetat està apilat a les caixes. La meva germana m'ha reorganitzat la motxilla, n'ha descartat qualsevol cosa que ha considerat innecessària i gairebé totes les coses sentimentals, mentre vomitava consells sobre com sobreviure al quadrant. Després em sorprèn fent la cosa més sentimental del món: dir-me que m'assegui sobre els seus genolls perquè em pugui trenar els cabells per formar una corona.

És com si fos una nena altre cop en comptes de tota una dona, però ho faig.

—Què és, això? —Toco el material que tinc sobre el cor, gratant-lo amb l'ungla.

—Una cosa que jo mateixa he dissenyat —m'explica, estrenyent-me la trena tan fort que el cap em fa mal—. He demanat que me'l fessin especialment per a tu amb escates del Teine, o sigui que cuida'l.

—Escates de drac? —Giro el cap per mirar-la—. Com? El Teine és immens.

—Conec un genet amb el poder de fer que les coses grosses es tornin molt petites. —Als llavis se li dibuixa un somriure murri—. I les coses petites..., moltíssim més grosses.

Faig un gest fastiguejat. La Mira sempre ha estat molt més oberta per parlar dels seus xicots que jo... dels dos que he tingut.

—Però... molt més grosses?

Riu i em clava una estrebada a la trena.

—Tira el cap endavant. Hauries d'haver-te tallat els cabells. —M'estira els flocs perquè quedin ben serrats i continua fent-me la trena—. És un problema als enfrontaments i les batalles, a més d'un blanc enorme. Ningú més no té uns cabells que es decolorin fins a tornar-se platejats com els teus, i ja et deuen tenir al punt de mira.

—Saps perfectament que, pel que sembla, el pigment natural m'abandona els cabells gradualment amb independència de la llargada. —Tinc els ulls igual d'indecisos, d'un color clar, com d'avellana, que barreja diferents blaus i ambres sense decidir-se per cap de les dues tonalitats—. A més, deixant de banda la gran preocupació que tothom mostra pel to, els cabells és l'únic perfectament saludable que tinc. Tallar-me'ls es podria interpretar com si em castigues el cos perquè per fi fa bé alguna cosa, i de fet no sento cap necessitat d'amagar qui soc.

—No, no en tens cap. —La Mira m'estira la trena perquè tiri el cap endarrere, i els nostres ulls es troben—. Ets la dona més intel·ligent que conec. No ho oblidis. El teu cervell és la teva millor arma. Venç-los amb la intel·ligència, Violet. M'has entès?

Assenteixo i ella deixa de tibar-me els cabells amb tanta força, acaba la trena i em fa posar dreta mentre continua resumint els seus anys de coneixements en quinze precipitats minuts, gairebé sense respirar.

—Ves amb els ulls ben oberts. Està bé ser sigil·losa, però assegura't de fixar-te en tot i tots els que t'envolten per utilitzar-ho a favor teu. Has llegit el Codi?

—Un parell de vegades.

El llibre de regles del Quadrant de Genets és força menys extens que els de les altres divisions. Probablement perquè als genets els costa molt seguir les regles.

—Molt bé. Doncs ja saps que els altres genets et poden matar en qualsevol moment i que els cadets despietats segur que ho intentaran. Com menys cadets, més possibilitats tindràs a la Tri-lla. No hi ha mai prou dracs disposats a formar un vincle i, de totes maneres, qui sigui tan insensat perquè el matí no es mereix un drac.

—Excepte quan estigui adormit. Atacar un cadet mentre dorm és una infracció que mereix un càstig. Article tres...

—Sí, però això no vol dir que durant la nit estiguis fora de perill. Dorm amb això, si pots. —Em dona uns copets a l'altura de l'estómac, sobre la cotilla.

—Se suposa que els genets s'han de guanyar el fet de vestir de negre. Estàs segura que no hauria de portar la meva túnica, avui? —Em passo les mans pel cuiró.

—El vent al parapet s'aprofitarà de qualsevol tela deixada anar com si fos una vela. —Em lliura la meva motxilla, que ara és molt més lleugera—. Com més entallada sigui la roba que portis, millor t'anirà allà dalt i al ring quan comencis a entrenar-te per a les lluites. Fes servir l'armadura en tot moment. Porta les dagues amb tu en tot moment. —S'assenyala les fundes de les cuixes.

—Algú dirà que no me les he guanyat.

—Ets una Sorrengail —diu, com si això fos prou resposta—. Que es fiquin les seves opinions on els càpiguen.

—I no creus que les escates de drac són trampa?

—No hi ha trampes quan puges a la torre. Allà només sobrevius o mors. —Sona la campana; queden trenta minuts. La Mira s'empassa saliva—. Ja gairebé és l'hora. Preparada?

—No.

—Jo tampoc no ho estava. —Un somriure juganer li eleva una comissura de la boca—. Encara que m'havia passat tota la vida entrenant-me per a aquest moment.

—No em moriré avui. —Em penjo la motxilla a les espatlles i respiro amb una mica més de facilitat que fa una estona. És infinitament més suportable.

Els passadissos de la part central i administrativa de la fortalesa estan esgarrifosament silenciosos mentre anem baixant per diverses escales, però el soroll de fora es torna més fort a mesura que descendim més. Per les finestres puc veure milers de candidats abraçant les persones que estimen i acomiadant-se'n als camps verds del davant de la porta principal. Pel que he vist cada any, la majoria de les famílies s'aferren als seus candidats fins que sona l'última campana. Els quatre camins que porten a la fortalesa estan atapeïts de cavalls i carretes, especialment on convergeixen enfront de l'acadèmia, però són els forats a la vora dels camps els que em fan venir basques.

Són per als cossos.

Just abans que trenquem a l'última cantonada que ens portarà al pati, la Mira s'atura.

—Per què t'atu...? Aaai. —La meva germana m'estreny contra el pit i m'abraça amb força en la relativa privacitat del passadís.

—T'estimo, Violet. Recorda tot el que t'he dit. No et converteixis en un altre nom de la llista dels morts. —La veu li tremola, i jo l'estrenyo als meus braços, amb força, amb ganes.

—Tot anirà bé —li prometo.

Ella assenteix i la barbeta li xoca amb la part de dalt del meu cap.

—Ho sé. Anem.

És l'única cosa que diu abans d'estirar-me per acompanyar-me al pati ple de gent, just al darrere de la porta principal de la fortalesa. Hi estan reunits de manera informal instructors, comandants i fins i tot la nostra mare, esperant que la bogeria de fora dels murs es transformi en l'ordre de dins. De totes les portes de l'acadèmia de guerra, l'entrada principal és l'única

per on no entrarà cap cadet aquest dia, perquè cada quadrant té la seva pròpia entrada i les seves pròpies instal·lacions. És més, els genets tenen la seva pròpia ciutatella. Maleïts pretensiosos i egocèntrics.

Segueixo la Mira, caminant ben de pressa per atrapar-la.

—Busca en Dain Aetos —em diu mentre travessem el pati en direcció a la porta oberta.

—En Dain? —No puc evitar un somriure en pensar a tornar a veure en Dain, i el pols se m'accelera. Ja ha passat un any, i com he trobat a faltar els seus ulls de color castany clar i la manera de riure, amb la participació de tot el cos! Trobo a faltar la nostra amistat i els moments en què creia que es podria convertir en alguna cosa més si es donessin les circumstàncies. Era estrany com em veia, com si jo fos algú en qui valgués la pena fixar-se. L'enyoro.

—Fa tres anys que soc fora de l'ala, però pel que he sentit a dir, li va bé i et podrà protegir. No somriguis així —em renya la Mira—. Ara farà segon. —Belluga l'índex davant meu—. Ni t'acostis als de segon. Si et vols embolicar amb algú, i creu-me que ho hauries de fer —arqueja una cella—, considerant que no se sap què passarà durant el dia, centra't en gent del teu curs. No hi ha res pitjor que els cadets repetint a tort i a dret que has aconseguit estar fora de perill a còpia de ficar-te al llit amb algú.

—És a dir que em puc enrotllar amb qui vulgui de primer —dic, amb un petit somriure—, però no amb ningú de segon o tercer.

—Exacte. —Picada d'ull.

Sortim de la fortalesa travessant les portes i ens unim al caos organitzat que hi ha a l'altre costat.

Cadascuna de les sis províncies de Navarre ha enviat els seus candidats d'aquest any per al servei militar. N'hi ha que venen

com a voluntaris. Per a d'altres és un càstig. La majoria fan la mili. L'únic que tenim en comú aquí a Basgiath és que aprofitem l'examen d'admissió, tant l'escrit com el d'agilitat, que encara no em puc creure que jo hagi passat, la qual cosa significa que almenys no acabarem com a carn de canó per a la infanteria de primera línia.

L'atmosfera està tensa pel nerviosisme mentre la Mira em porta pel camí de llambordes desgastades cap a la torrassa del sud. La part principal de l'acadèmia està construïda a la falda de la muntanya Basgiath com si fos un creixement més de la formació. L'estructura enorme i meravellosa es dreça sobre la multitud de candidats ansiosos i les famílies angoixades amb els seus merlets de diversos pisos, construïts per protegir l'alta fortalesa del centre, i les torrasses de defensa a cada cantonada, en una de les quals hi ha les campanes.

La majoria de la gent avança per posar-se a la fila a la base de la torrassa del nord, que és l'entrada al Quadrant d'Infanteria. Una part de la gentada se'n va cap a la porta que hi ha darrere nostre, el Quadrant de Curanderos, que ocupa tot el costat sud de la institució. L'enveja m'esclafa el pit quan veig que uns quants es dirigeixen cap al túnel central en direcció als arxius sota la fortalesa per entrar al Quadrant d'Escribes.

L'entrada al Quadrant de Genets no és més que una porta reforçada a la base de la torre, igual que l'entrada d'Infanteria al nord. Però els candidats d'Infanteria poden arribar caminant a la seva ala, que és a peu pla, mentre que nosaltres, els candidats a genets, hem d'escalar.

La Mira i jo ens posem a la fila dels genets, esperant per registrar-nos, i aquí cometo l'error d'alçar la vista.

Allà dalt, travessant la vall sobre el riu que divideix la part principal de l'acadèmia de la ciutadella altíssima i imponent del Quadrant de Genets, al cim d'una muntanya al sud, hi ha el

parapet, el pont de pedra que separarà els candidats a genet dels cadets durant les pròximes hores.

No em puc creure que estigui a punt de travessar-lo.

—I pensar que fa tants anys que em preparo per a l'examen escrit dels escribes... —La veu em surt amarada de sarcasme—. Els hauria d'haver passat jugant en una barra d'equilibri.

La Mira m'ignora mentre la fila avança i els candidats van desapareixent per la porta.

—No deixis que el vent resti fermesa als teus passos.

Dos candidats davant nostre, una dona plora mentre la seva parella l'arrenca d'un noi, la parella se separa de la fila i s'allunya entre llàgrimes pel vessant cap a la gernació de familiars que ja flanquegen els camins. No hi ha cap més pare davant nostre, només unes quantes dotzenes de candidats que avancen cap als que tenen les llistes.

—No apartis els ulls de les pedres que tinguis al davant i no miris avall —em diu la Mira, i la seva expressió és tensa—. Els braços oberts per a l'equilibri. Si la motxilla et rellisca, llença-la. Val més que caigui la motxilla que no tu.

Miro darrere nostre, on sembla que han arribat centenars de persones en uns quants minuts.

—Potser els hauria de deixar passar davant —xiuxiuejo mentre el pànic m'ataca el cor i me'l pressiona. Què punyetes estic fent?

—No —contesta la Mira—. Com més esperis en aquests graons —assenyala cap a la torre—, més oportunitats dones a la por perquè augmenti. Travessa el parapet abans que el terror s'apoderi de tu.

La fila avança i la campana torna a sonar. Són les vuit en punt.

Com era d'esperar, la multitud de centenars de persones que tenim al darrere ja s'ha acabat de distribuir per les diferents ales i

tothom forma a la fila corresponent per registrar-se i començar el servei.

—Concentra't —m'ordena la Mira, i immediatament giro el cap—. Pot semblar dur, però no hi busquis amistats, allà, Violet. Crea aliances.

Ara només queden dues persones al davant, una noia amb una motxilla plena, amb uns pòmuls alts i un rostre oval que em recorden els dibuixos d'Amari, la reina dels déus. Els seus cabells d'un castany fosc estan teixits en diverses línies de trenetes que a penes li toquen la pell del coll, igualment fosca. El segon és un noi ros i musculós, amb una dona que plora enganxada a ell. La seva motxilla encara és més grossa.

Miro més enllà d'ells dos, cap a la taula d'allistament, i els ulls se m'obren de bat a bat.

—És...? —mussito.

La Mira dona un cop d'ull i deixa anar una maledicció entre dents.

—Un noi separatista? Sí. Veus la marca brillant que li comença al canell? És una relíquia de la rebel·lió.

Enarco una cella, sorpresa. L'única relíquia de la qual he sentit a parlar és quan un drac recorre a la màgia per marcar la pell del genet amb el qual s'ha unit. Però aquestes relíquies són símbol d'honor i poder, i, generalment, tenen la forma del drac que les ha atorgat. Les marques d'aquest noi són ondes i talls que semblen més una advertència que una marca de propietat.

—Les hi ha fet un drac? —xiuxiuejo.

Ella assenteix.

—La mama em va dir que les hi va fer a tots el drac del general Melgren quan va matar els seus pares, però no la vaig veure gaire disposada a continuar parlant del tema. No hi ha res millor que castigar els nois perquè altres pares oblidin les seves intencions de cometre traïció.

Sembla... cruel, però la primera regla de la vida a Basgiath és que no s'ha de qüestionar mai cap drac. Tendeixen a incinerar qualsevol que els sembli groller.

—La majoria dels nois que tenen relíquies de la rebel·lió són de Tyrrendor, és clar, però n'hi ha uns quants d'altres províncies amb els pares que es van tornar traïdors... —La sang li abandona el rostre, m'agafa per les corretges de la motxilla i em gira perquè la miri a la cara—. Me n'acabo de recordar. —La veu se li torna un murmuri i haig d'acostar-me per sentir-la, el cor se m'accelera davant la urgència del seu to—. No t'acostis mai a en Xaden Riorson.

L'aire se m'escapa dels pulmons. Aquest nom...

—Sí. Aquest Xaden Riorson —confirma, amb la por que li vela la mirada—. És de tercer, i tingues la seguretat que et voldrà matar tan bon punt descobreixi qui ets.

—El seu pare va ser el Gran Traïdor. El líder de la rebel·lió —dic en veu baixa—. Què hi fa, aquí, en Xaden?

—Van reclutar tots els fills dels líders com a càstig pels crims dels seus pares —murmura la Mira mentre caminem de costat, avançant en la fila—. La mama em va explicar que no esperaven que en Riorson passés del parapet. Després van suposar que el mataria un cadet, però quan el seu drac el va triar... —Fa que no amb el cap—. Bé, ja no s'hi podia fer gaire res més. Ha assolit el rang de cap d'ala.

—Quina estupidesa —dic furiosa.

—Ha jurat lleialtat a Navarre, però no crec que això l'aturi pel que fa a tu. Quan travessis el parapet, perquè t'asseguro que el passaràs, busca en Dain. Ell et posarà al seu escamot, i esperem que estigui lluny d'en Riorson. —Agafa les corretges de la motxilla amb més força—. Mantén-te'n. Lluny. Del. Tot.

—Entesos. —Assenteixo.

—Següent —diu una veu des de darrere de la taula de fusta

que té les llistes del Quadrant de Genets. El genet marcat que no conec està assegut al costat d'un escriba que sí que conec, i el capità Fitzgibbons alça les celles platejades al rostre envellit—. Violet Sorrengail?

Assenteixo, agafo la ploma i escric el meu nom al costat de la línia buida següent de la llista.

—Em pensava que aniries al Quadrant d'Escribes —comenta el capità Fitzgibbons en veu baixa.

Li envejo la túnica de color beix, i no trobo paraules per contestar-li.

—La generala Sorrengail ha decidit una altra cosa —comenta la Mira.

Els ulls del vell s'omplen de tristesa.

—Quina pena. Tenies molt de potencial.

—Déus —exclama el genet que hi ha al costat del capità Fitzgibbons—. Ets la Mira Sorrengail? —Es queda bocabadat, i des d'aquí puc ensumar com idolatra l'heroïna.

—Sí, la mateixa —respon ella, assentint—. Ella és la meva germana, la Violet. Entrarà a primer.

—Si sobreviu al parapet —comenta burleta algú darrere meu—. Pot ser que el vent la faci caure.

—Vas lluitar a Strythmore —continua dient el genet des de darrere de la taula, meravellat—. Et van concedir l'Orde de l'Urpa perquè et vas carregar una tropa sencera darrere de les línies enemigues.

Les rialletes s'apaguen.

—Com et deia... —La Mira em posa una mà a la part baixa de l'esquena—. Ella és la meva germana, la Violet.

—Ja saps el camí. —El capità assenteix i assenyala la porta oberta de la torrassa. L'interior es veu ominosament fosc, i haig de controlar l'impuls de sortir corrent com una boja.

—Sé el camí —li assegura la Mira, allunyant-me de la taula

perquè l'imbècil de les rialletes del darrere es pugui apuntar a la llista.

Ens aturem a la porta i ens quedem cara a cara.

—No et moris, Violet. No em ve de gust ser filla única.
—Somriu i se'n va, fent el fatxenda pel costat de la fila de candidats, que la miren bocabadats mentre corre la veu de qui és ella i el que ha fet.

—T'han deixat el llistó molt alt —diu la noia que tinc al davant, a l'interior de la torre.

—Doncs sí —reconec, aferrant-me a les corretges de la motxilla per endinsar-me en la foscor. Els ulls se m'adapten ràpidament a la tènue llum que s'esmuny per les finestres equidistants que recorren l'escala corbada.

—Sorregail com...? —pregunta la noia, mirant per damunt de la seva espatlla mentre comencem a pujar els centenars de graons que ens portaran a les nostres possibles morts.

—Sí. —No hi ha barana, així que mantinc una mà repenjada a la paret de pedra mentre continuem pujant més i més.

—La generala? —pregunta el ros que va davant nostre.

—La mateixa —contesto, oferint-li un breu somriure. Ningú amb una mare que l'hagi abraçat amb tanta força no pot ser tan dolent, oi?

—Ostres. I quines peces de pell tan bona que portes. —Em torna el somriure.

—Gràcies. Són cortesia de la meva germana.

—Em pregunto quants candidats deuen haver caigut per la vora dels graons i han mort abans d'arribar al parapet —diu la noia, donant un cop d'ull cap al centre de les escales mentre continuem pujant.

—Dos l'any passat. —Inclino el cap a un costat quan es tomba per mirar-me—. Bé, vaja, tres si comptem la noia damunt la qual va caure un dels paios.

Els ulls de cafè de la noia s'encenen, però es tomba i continua pujant.

—Quants graons són? —em pregunta.

—Dos-cents cinquanta —li responc, i continuem pujant en silenci durant els cinc minuts següents.

—No està tan malament —diu amb un gran somriure quan ens acostem al final de l'escala i la fila s'atura—. Soc la Rhiannon Matthias, per cert.

—Dylan —respon el noi ros, agitant la mà amb entusiasme.

—Violet. —Els ofereixo un somriure tens, ignorant descaradament el suggeriment que m'ha fet la Mira, a penes fa una estona, d'evitar les amistats i només crear aliances.

—Sento com si hagués esperat tota la vida per viure aquest moment. —En Dylan es posa bé la motxilla a l'esquena—. Us podeu creure que per fi ho farem? És un somni fet realitat.

És clar. Òbviament, tots els candidats tret de mi estan emocionats de ser aquí. Aquest és l'únic quadrant de Basgiath que no accepta nois del servei militar, sinó només voluntaris.

—Ostres, joestic molt impacient. —El somriure de la Rhiannon s'eixampla—. És a dir, qui no vol cavalcar dalt d'un drac?

«Jo». I no és que no sembli divertit, en teoria. I tant que sí. Només són les horroroses probabilitats de sobreviure a la graduació el que em fa venir ganes de vomitar.

—Els vostres pares hi estan d'acord? —pregunta en Dylan—. Perquè la meva mare s'ha passat mesos pregant-me que canviés de parer. Li he insistit que tindrè més oportunitats de creixement com a genet, però ella volia que entrés al Quadrant de Curanderos.

—Els meus sempre han sabut que era el que volia, de manera que m'han donat força suport. A més a més, tenen la meva germana bessona per concentrar en ella tot el seu amor. La Rae-gan ha fet realitat el seu somni, està casada i espera un fill. —La

Rhiannon es gira per mirar-me—. I tu? Deixa-m'ho endevinar. Amb un cognom com Sorrengail, m'hi jugo el que sigui que has estat la primera a oferir-te com a voluntària aquest any.

—Més aviat m'han ofert. —La meva resposta és molt menys entusiasta que la seva.

—Ja.

—I els genets tenen molts més beneficis que altres oficials —dic a en Dylan mentre la fila comença a avançar altre cop. El candidat burleta que abans era darrere meu ens atrapa, suat i vermell de cara. «Mira qui s'ha quedat sense rialletes»—. Més bona paga, més indulgències amb la política d'uniformes —continuo—. A tothom li és absolutament igual el que portin els genets mentre sigui negre. Les úniques regles que apliquen als genets són les que memoritzem del Codi.

—I el dret de presentar-te com algú molt rude —afegeix la Rhiannon.

—Això també —reconec—. Estic bastant segura que et lliuren un bon ego juntament amb la roba de vol.

—A més, he sentit a dir que els genets tenen permès casar-se abans que els dels altres quadrants —comenta en Dylan.

—És veritat. Just després de la graduació. —Si sobrevivim—. Crec que té a veure amb el fet que volen que les estirps es perpetuïn. —Els genets de més èxit tenen un llinatge.

—O perquè ens solem morir abans que els dels altres quadrants —reflexiona la Rhiannon.

—Jo no em moriré —diu en Dylan amb molta més confiança que la que jo sento mentre es treu una cadena de sota la túnica per ensenyar-nos l'anell que porta com a joia—. Segons ella, portaria mala sort proposar-li matrimoni abans d'anar-me'n, per això ens esperarem fins després de la graduació. —Fa un petó a l'anell i se'l torna a desar sota el coll de la roba—. Els pròxims tres anys seran llargs, però valdran la pena.

Continc un sospir, tot i que segurament el que ha dit ha estat el més romàntic que he sentit en la vida.

—Potser tu sí que aconseguiràs travessar el parapet —comenta el paio de darrere nostre, altre cop en to de burla—, però ella està a punt d'acabar al fons del barranc.

Faig un gest fastiguejat.

—Calla i fica't en els teus assumptes —li ordena la Rhianon, mentre sento el repicar dels seus peus als graons de pedra a mesura que continuem pujant.

Davant dels nostres ulls apareixen el final de l'escala i, al fons, la porta plena d'una llum tèrbola. La Mira tenia raó. Els núvols crearan un caos, i hem d'arribar a l'altre costat del parapet abans que ells.

Una altra passa, un altre cop dels peus de la Rhiannon.

—Deixa'm veure les botes —li dic en veu baixa perquè l'imbècil de darrere meu no em pugui sentir.

Ella arrufa les celles i la confusió li inunda els ulls de cafè, però m'ensenya les soles. Són suaus, igual que les que jo portava abans. Els budells se'm retorcen.

La fila torna a avançar, i s'atura fins que estem a un parell de metres de l'entrada.

—Quin peu calces? —li pregunto.

—Què? —em respon, confosa.

—Els peus. Quin número fas?

—El cinc —em contesta, i se li formen dues línies entre les celles.

—Jo el quatre —dic immediatament—. Et farà un mal horrorós, però vull que et posis la meva bota esquerra. Canvia-mela per la teva. —Tinc una daga a la dreta.

—Disculpa? —Em mira com si m'hagués begut l'enteniement, i potser sí.

—Aquestes botes meves són de geneta. S'agafen millor a la

pedra. Portaràs els dits aixafats i patiràs, però almenys tindràs l'oportunitat de no caure quan es posi a ploure.

La Rhiannon fa un cop d'ull cap a la porta oberta, després al cel, que es va enfosquint, i altre cop a mi.

—Estàs disposada a intercanviar una bota?

—Només fins que arribem a l'altra banda. —Trec el cap per la porta oberta. Ja hi ha tres candidats que caminen pel parapet amb els braços ben oberts—. Però hem de fer-ho de pressa. Ja gairebé ens toca a nosaltres.

La Rhiannon prem els llavis, pensant què fer per un moment, i després accepta i intercanviem les botes esquerres. Encara no he acabat de cordar-me la meva just quan la fila reprèn la marxa i el paio del darrere em dona un cop a la part baixa de l'esquena, cosa que em fa fer uns passos vacil·lants cap a la plataforma i el buit.

—Avança. N'hi ha que tenim coses a fer a l'altre costat. —La seva veu em crispa fins a l'últim nervi del cos.

—No val la pena concentrar-me en una cosa com tu en aquest moment —remugo, recuperant l'equilibri mentre el vent m'assota la pell amb tota la humitat d'aquest matí d'estiu. «Que bé que m'hagis fet una bona trena, Mira».

La part alta de la torrassa està lliure, els merlets de pedra pugen i baixen al llarg de l'estructura circular a l'altura del meu pit i no fan res per impedir la vista. De sobte percebo el barranc i el riu molt i molt lluny. Quantes carretes tenen esperant, allà baix? Cinc? Sis? Conec les estadístiques. El parapet posa fi a la vida de més o menys un quinze per cent dels candidats a genets. Cada prova al quadrant, incloent-hi aquesta, està dissenyada per avaluar l'habilitat d'un cadet per muntar. Si algú no pot caminar pel ventós tram del pont de pedra, tan prim, és seguríssim que no podrà mantenir l'equilibri i lluitar a cavall d'un drac.

I la taxa de mortalitat? Suposo que gairebé tots els genets

pensen que la glòria fa que valgui la pena el risc, o tenen l'arrogància de creure que ells no cauran.

Jo no formo part ni dels uns ni dels altres.

Les basques m'obliguen a estrènyer-me la panxa; agafó aire pel nas i el trec per la boca mentre avanço cap a la vora darrere la Rhiannon i en Dylan, acariciant amb els dits la pedra mentre ens acostem al parapet.

Tres genets esperen a l'entrada, que no és res més que un enorme forat a la paret de la torrassa. Un, que porta les mànigues arrencades, enregistra els noms dels candidats que van sortint cap a la perillosa prova. Un altre, que s'ha rapat els cabells excepte una franja sobre el cap, al bell mig, dona instruccions a en Dylan mentre ocupa el seu lloc i es dona uns copets al pit com si l'anell que hi porta amagat li hagués de portar sort. Espero que sigui així.

El tercer es tomba cap a mi, i el cor simplement... se'm para.

És alt, amb els cabells negres embullats i les celles fosques. Té una mandíbula forta i coberta d'una càlida pell bronzejada, amb una barba incipient i també fosca, i quan encreua els braços sobre el tors, els músculs del pit i els braços se li mouen d'una manera que m'obliga a empassar-me la saliva. I els seus ulls... Els ulls tenen el color de l'ònix, amb esquitxos daurats. El contrast és sorprenent, fins i tot fascinant... Tot en ell ho és. Els seus trets són tan durs que sembla que els hi hagin esculpit, però alhora són increïblement perfectes, com si un artista s'hagués passat tota la vida modelant-lo i s'hagués entretingut un any pel cap baix només amb la boca.

És l'home més exquisit que he vist en la vida.

I, vivint a l'acadèmia de la guerra, he vist moltíssims homes.

Fins i tot la cicatriu en diagonal que li parteix pel mig la cella esquerra i li marca l'angle superior de la galta li dona un aire més sexi. Insuportablement sexi. Impossiblement sexi. Et-porta-pro-

blesmes-i-te'ls-fa-gaudir-sexi. De sobte, no puc recordar amb exactitud per què la Mira m'ha dit que no m'emboliqués amb ningú que no fos del meu curs.

—Ens veurem a l'altra banda! —diu en Dylan per damunt l'espatlla amb un somriure emocionat abans d'entrar al parapet amb els braços ben oberts.

—Està a punt el següent? Riorson? —pregunta el genet de les mànigues arrencades.

«Xaden Riorson?».

—Estàs a punt, Sorrengail? —em pregunta la Rhiannon, acostant-se.

El genet de cabells negres em clava la mirada, girant-se perquè quedem completament cara a cara, i el cor se'm desboca per les raons més equivocades del món. Una relíquia de la rebel·lió, corbant-se en ondes i solcs, li comença al canell esquerre nu i després li desapareix sota l'uniforme negre per reaparèixer al coll i pujar-li fins al mentó.

—Merda —mussito, i ell entretanca els ulls, com si em pogués sentir per sobre l'udol del vent que em sacseja la trena ben lligada.

—Sorrengail? —Fa una passa cap a mi, i jo alço la vista... i després l'alço encara més.

Déus, no li arribo ni a la clavícula. És enorme. Segur que fa més d'u noranta.

Em sento exactament com m'ha dit la Mira: fràgil, però asenteixo una vegada, i l'ònix brillant dels seus ulls es transforma en l'odi més profund i fred. Gairebé puc ensumar el menyspreu que emana, com un perfum amarg.

—Violet? —pregunta la Rhiannon, avançant cap a mi.

—Ets la filla petita de la generala Sorrengail. —La veu del genet és profunda i acusadora.

—I tu, el fill d'en Fen Riorson —li contesto a la defensiva,

perquè reafirmar aquesta revelació em penetra fins al moll dels ossos. Aixeco la mandíbula i m'esforço per tensar cada múscul del cos per no començar a tremolar.

«Et voldrà matar tan bon punt descobreixi qui ets». Les paraules de la Mira em ressonen al cap i la por em forma un nus a la gola. Em farà caure per la vora. Em carregarà per tirar-me des de la torrassa. No tindrè ni tan sols l'oportunitat de caminar pel parapet. Moriré sent exactament el que la meva mare sempre ha intentat no dir-me: dèbil.

En Xaden agafa aire i el múscul de la mandíbula se li tensa una vegada. Dues vegades.

—La teva mare va capturar el meu pare i en va supervisar l'execució.

Espera. Es pensa que ell és l'únic que té dret a sentir odi? La ràbia em corre per les venes.

—El teu pare va matar el meu germà gran. Em sembla que estem empatats.

—De fet, no. —La seva mirada plena de fúria em recorre com si estigués memoritzant cada detall de mi o em busqués punts febles—. La teva germana és geneta. Suposo que això explica la roba.

—Suposo. —El miro als ulls, com si guanyar aquesta competició de mirades m'hagués de donar accés al quadrant en comptes de travessar el parapet que s'estén darrere seu. Sigui com sigui, el travessaré. La Mira no perdrà els seus dos germans.

El genet tanca fort els punys i tot el cos se li enravena. Em preparo per al cop. Pot ser que em vulgui tirar daltabaix d'aquesta torre, però no l'hi posaré fàcil.

—Estàs bé? —em pregunta la Rhiannon, que no para de fer saltar els ulls entre en Xaden i jo.

Ell la mira.

—Sou amigues?

—Ens hem conegut a les escales —diu ella, alçant les espatlles.
Ell abaixa la mirada, s'adona que totes dues portem les sabates desaparellades i alça una cella. Les mans se li relaxen.

—Interessant.

—Em mataràs? —Aixeco la mandíbula un parell de centímetres més.

La seva mirada s'estavella contra la meva al mateix temps que el cel s'obre i deixa anar un diluvi que em xopa els cabells, la roba i les pedres que ens envolten en cosa de segons.

Un crit parteix l'aire i la Rhiannon i jo ens tombem de seguida cap al parapet, just a temps per veure com en Dylan rellisca.

Ofego un crit i sento que el cor se m'encalla a la gola.

El noi aconsegueix frenar la caiguda aferrant-se amb els braços al pont de pedra i perneja en l'aire, buscant alguna cosa on assegurar els peus, tot i que no n'hi ha cap.

—Enfila't a força de braços, Dylan! —li crida la Rhiannon.

—Ai, déus! —Em tapo la boca amb la mà.

En Dylan no aconsegueix aferrar-se a les pedres relliscoses a causa de l'aigua i cau, desapareix de la nostra vista. El vent i la pluja roben qualsevol so que pugui fer el seu cos a la vall, allà baix. I també roben el so del meu crit ofegat.

En Xaden no m'ha tret els ulls de sobre, m'observa en silenci amb una expressió que no sé interpretar, mentre els meus ulls horroritzats tornen als d'ell.

—Per què hauria de malgastar la meva energia matant-te quan el parapet ho farà per mi? —Un somriure pervers li corba els llavis—. Ara et toca a tu.